

תיקון האדם

בעיות שמצאת כהלדננות חינוכית – בין סיסמה למציאות

נאביוטיסאיקה

בשבט בדרום אפריקה, כאשר אדם עושה מעשה מזיק או פוגע, הוא נלקח למרכז הכפר, אנשי הכפר עומדים סביבו ובמשך יומיים הם אומרים לו רק את הדברים הטובים שהוא עשה במהלך חייו. אנשי הכפר מאמינים שכל אדם מגיע לעולם הזה טוב. שכל אחד מאיתנו מבקש לעצמו בטחון, שלוה, אהבה ואושר. אך לעיתים כדי להשיג זאת, אנשים עושים טעויות. אנשי השבט מאמינים שהטעויות שהאדם עושה הן קריאה לעזרה.

הם מתאחדים בכדי לעזור לאדם להתחבר למי שהוא באמת, לעזור לו להיזכר ולראות את אופיו האמיתי וזאת עד שהאדם נזכר ואומר "אני טוב".

נאביוטיסאיקה – זו מחמאה אשר משתמשים בה בדרום אפריקה שמשמעותה "אני מכבד אותך, אני נוצר אותך, אתה חשוב לי." ותשובתו של האדם המוחמא היא "אני קיים עבורך."

(מקור לא ידוע)

האם יש מקום בחינוך לטיפול
 מסוג זה?

מעשה בבנו של גורגיוס שברח מבית הספר, והראה לו אביו באזנו, ונתיירא מאביו, והלך ואיבד עצמו בבור, ושאלו לרבי טרפון ואמר אין מונעין הימנו כל דבר. ושוב מעשה בתינוק אחד מבני ברק ששיבר צלוחית, והראה לו אביו באזנו, ונתיירא ממנו, והלך ואיבד עצמו בבור, ובאו ושאלו לרבי עקיבא, ואמר אין מונעין הימנו כל דבר. ומכאן אמרו חכמים אל יראה אדם לתינוק באזנו אלא מלקהו מיד, או שותק ולא אומר כלום. (מסכתות קטנות, שמחות, פרק ב')

ההצגה היתה מדהימה. אני לא רוצה לגלות את הסוף, אז אני רק אגיד שזה מסוג הסופים שגורמים לקהל לבכות... אחרי שהמסך ירד, כל הקהל פרץ במחאות כפיים. השחקנים יצאו אל הבמה אחד אחד וכשהם הופיעו, הקהל כולו קם על רגליו.

"בראו!" שמעתי את אבא צועק דרך הידיים כמו רמקול.

"למה כולם קמים?" שאלתי.

"זה נקרא קימת כבוד" אמא אמרה וקמה.

אז קמתי גם אני ומחאתי כפיים, עוד ועוד, עד שהידיים שלי כאבו. דמיינתי איזה כיף זה להיות עכשיו במקום השחקנים, לראות כל כך הרבה אנשים קמים ומריעים לכבודך. אני חושב שצריך לחוקק חוק שכל אדם בעולם יזכה לקבל מחאות כפיים כאלה לפחות פעם אחת בחיים.

מתוך "פלא" – ר.ג. פלאסיו